«Ξεχωριστή –ἄν ὄχι καί ἱστορική– ἡ παρούσα ἡμέρα γιά τή Μητρόπολή μας,

Σεβασμιώτατοι καί θεοφιλέστατοι ἀδελφοί Ἱεράρχες,

τίμιο Πρεσβυτέριο,

ἀξιότιμε κύριε Δήμαρχε καί ἀξιότιμα μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου,

προσφιλεῖς συνεργάτες,

καί ἀγαπητοί ἀδελφοί μου Χριστιανοί.

Μετά ἀπό τήν εὐχαριστήρια θεία Λειτουργία γιά τά πενήντα χρόνια ἀπό τήν ἵδρυση τῆς Μητροπόλεώς μας, πού τελέσαμε στόν Μητροπολιτικό Ναό μας, καί τό μνημόσυνο τῶν ἀοιδίμων Ἱεραρχῶν πού διαποίμαναν τήν Τοπική μας Ἐκκλησία, ἐγκαινιάζουμε αὐτή τήν ὥρα καί τό Ἐπισκοπεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἀπό τήν ὥρα πού μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἀνέλαβα τήν εὐθύνη τῆς διαποιμάνσεως τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, 1η Δεκεμβρίου τοῦ 2002, μέ συνεῖχε ἡ σκέψη πῶς θά μποροῦσε καί ἡ Μητρόπολή μας νά ἀποκτήσει τό Ἐπισκοπεῖο της. Μιά Μητρόπολη μέ αὐτό τό βαρύ ὄνομα καί αὐτές τίς πνευματικές ρίζες της δέν θά ᾽πρεπε νά στερεῖται στέγης, ὅταν ὅλες λίγο-πολύ οἱ Μητροπόλεις, ἀκόμη καί αὐτές πού ἱδρύθυκαν ταυτόχρονα μέ τή δική μας, εἶχαν ἐπιτύχει νά ἀποκτήσουν τίς ἀναγκαῖες κτιριακές ἐγκαταστάσεις.

Τό αἴτημά μου πρός τούς δύο Ἀρχιεπισκόπους Χριστόδουλο καί Ἱερώνυμο νά παραχωρεῖτο στή Μητρόπολή μας ἡ παλαιά οἰκία τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ξάνθης Πολυκάρπου ἐπί τῆς ὁδοῦ Πλαστήρα 70, ἡ ὁποία ἀνήκει στό ὀρφανοτροφεῖο Βουλιαγμένης, δέν εὐοδώθηκε.

Καί ὁ προβληματισμός μου δέν ἔπαυε νά μέ ἀπασχολεῖ. Μάρτυρες οἱ κληρικοί συνεργάτες μου καί ὁ νῦν καί τότε δήμαρχος τῆς πόλεώς μας κ. Γεώργιος Κουτελάκης.

Τό ἔτος 2011 πληροφορήθηκα ὅτι ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ παρόντος ἀκινήτου κ. Καλλιόπη Μαρούλη εἶχε ἀποφασίσει νά τό πουλήσει. Ἄρχισαν μέ τή βοήθεια καί τοῦ κ. Κουτελάκη, οἱ ἐπαφές μέ τήν κ. Μαρούλη οἱ ὁποῖες κατέληξαν στήν ἀγορά τοῦ ἀκινήτου ἐκ μέρους τῆς Μητροπόλεώς μας. Δανειστήκαμε γιά τόν σκοπό αὐτό μέρος τῆς ἀναγκαίας δαπάνης ἀπό τήν ἐνορία τοῦ ἁγίου Παντελήμονος Τραχώνων, τό ὁποῖο καί προϊόντος τοῦ χρόνου ἐξοφλήσαμε.

Προβληματισμός ὑπῆρξε ἄν ἔπρεπε νά κατεδαφισθεῖ ἡ παλαιά οἰκία καί νά ἀνεγερθεῖ νέα οἰκοδομή πού νά παρέχει περισσότερους χώρους καί σύγχρονες ἐγκαταστάσεις. Τελικά ἀποφασίστηκε νά διατηρηθεῖ ἡ παλαιά οἰκοδομή καί νά γίνουν οἱ ἀναγκαῖες μετατροπές καί, φυσικά, ἡ ἀνακαίνισή της. Ἰσχυρός λόγος ὑπέρ αὐτῆς τῆς λύσεως ἦταν καί ἡ ἐπιθυμία μας νά διασωθεῖ ἕνα ἀπό τά παλαιά σπίτια τῆς πόλεως πού νά θυμίζει τήν παλαιά καί ὄμορφη Νέα Σμύρνη τῶν μέσων τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ἀκολούθησε ὁ ἀγώνας τῆς μετασκευῆς, καθόλου εὔκολος, καί βέβαια ἰδιαιτέρως δαπανηρός. Μέ θυσίες καί αἱματηρές οἰκονομίες φθάσαμε στή σημερινή ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων. Σέ ὅ,τι μέ ἀφορᾶ —ὀφείλω νά ἐξομολογηθῶ— προβληματίζομαι πολύ ἄν θά μετεγκατασταθῶ τώρα στά 79 μου χρόνια. Ἀναπαύομαι ἐν μέσω τῶν βιβλίων μου καί τῶν γεροντισσῶν στό μικρό διαμέρισμα τοῦ γηροκομείου μας. Πάντως ἡ Μητρόπολή μας ἀπέκτησε ἕνα εὐπρόσωπο οἴκημα πολύ κοντά στόν Μητροπολιτικό μας Ναό καί ὁ νέος Ἱεράρχης ὅταν θά ἔρθει θά βρεῖ Ἐπισκοπεῖο νά διαμείνει, κάτι πού δέν βρῆκε ἡ ἐλαχιστότητά μου.

Εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ ὅλους οἱ ὁποῖοι κοπίασαν μαζί μου ὅλα αὐτά τά χρόνια πού κράτησε ἡ ἀνακαίνιση καί ὁ ἐξοπλισμός τοῦ Ἐπισκοπείου. Ἄν θά θελήσω νά τούς ἀναφέρω ὀνομαστί ὁ κατάλογος θά εἶναι μακρύς καί πολύ κουραστικός. Ὁ Κύριος πού γνωρίζει τά ὀνόματα καί τούς κόπους πού κατέβαλαν ὅλοι τους νά τούς εὐλογεῖ. Καί νά ἔχουν τή μυστική χαρά ὅτι συνέβαλαν σέ ἕνα ἔργο πού ἐν τέλει ἔγινε γιά τή δόξα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου καί τήν εὔκλεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης».